Дзёншкавыя штрьш да партрэта

Студэнтка ун!верс1тэта. МіНСК, 1967 год.

«удныя рабацяп. Кватэра **ni** доуга — xeartmi гаспа-. Мятлщю і Саламаха ся-**чк** Вадз1м сказау: «Край-крайнасф», спрачалюя. >**ы** усё гэта скончылася, ***i*** MiKona не заснуу, а Ва-пайсц1 дамоу. Я правёу |**ы.** Цяпер перажываю — аты. Кал1 я вярнууся Жук прычап1уся да **ь,** чаму сябрую з ней-І па ВПШ, яю, на яго :~укачо~м. і кольк! я Hi > у В П Ш HiKora 3yciM не ***f*** мяне у **cnaKOi.** Шумелі ауна абараняла мяне. Ю у крыуду не дам!» И1кола спакойна адпа-аб урэшце не пабщца и у ш ы за гасцЫнасць 1йшоу дамоу. Нягле-ша кампажя па пера-хаты на другую была 1рыстойна.

- цудоуны чалавек, у яе, як і яна сама, qixi. Рэдкасць таюя

эры «Беларуси су-ванне...» — «Якое пахаванне?..» — «Што, **i** ты не ведаеш? Яшшчыц разбтася у пят-**Hiqy...** Я у Маскве ведаю, а вы тут у МіН-ску жчога не ведаеце. І Асташонак не ведае...»

А можа, не на смерць разбтася? Я ж яе бачыу 23-га. Прауда, тады яна была нейкая узрушаная, нейкая аж цёмная у твары. Казала, што дрэнна на душы («Я знаходжуся у трансе»), але гэтага не паказвае сыну: «Шкада яго». Яшчэ казала: «Пакуль буду жывая, буду падтрымл!ваць вас. А вы глядзще адзж аднаго, люб1це». Я суцяшау яе, гаворачы, што гэтк1 дрэнны настрой пройдзе і усё будзе добра.

«Добра, што вы ёсць, хлопцы», — казала пра Мятлщкага **i** мяне. Скардзтася, што няма сяброу, што усе зайздросцяць, гатовыя зесцк На што я сказау: «У вас на рабоце добры калектыу, як нщзе». — «Хлопцы харошыя, я з **iMi** сябе адчуваю, як дома». — «Вось пойдзеце на работу **i** супакощеся». — «Добра. Добра, што ты прыйшоу. Пачаставала б гарэлкай. Ды цяпер няма. Сазвожмся пасля. Я вас з MJKO-лам Мятлщюм **i ycix** хутка збяру. Пасядз1м, пауспам1наем. А Люда твая добра малюе. Яна у цябе вельм1 таленав1тая. Вось здам кжжку Шах, а пасля за ёй — Люду. У яе вершы харошыя, **i** правщь не трэба».

вядома, але мнопя сцвярджаюць, што гэта прауда.

Прыйшл1 Таіса Бондар, Раіса Баравкова і ГалЫа Каржанеуская. Паклал1 кветк! Плакали

Выступаючы, Hin Плев1ч сказау, што сёння Яншчыц стала побач з Цёткай. Лепей бы яна была побач з **HaMi,** але жывая! О, як плакала мац1 Яугени! Як плакау сын! Бедны Андрэй! Жэня, Жэня, што ж ты нарабта? Жыць бы ды жыць ёй! N казау, што яна, вщаць, сваю смерць сама спланавала: «Да **40** гадоу усё зраб1ла. Здала у выдавецтва руKaniс новай кжжм і пайшла...'- Кольк1 было кветак, колью вянкоу! Ёй бы жывой стольк1 любов1 і павап! (...)

30.11.88. Быу у выдавецтве. Аддау Людз1н рукапю. З Мятлщюм, К. Жуком і Маруком пастаял1, пасумавал1... Жук казау што на свой дзень нараджэння Яжшчыц атрымала па пошце верш «Рэкв1ем». Нап1саць было каму.

БАЛАДА ЯЎГЕНИ ЯН1ШЧЫЦ

(20.11.1948 — 25.11.1988)

Жыццё кароткае, як ноч, што заб/вае,
/ вечнае, як верш, як/ з душы усплывае.
Як з неба зорка, да якой /сц/
Па вострых травах, залатым л\сц
І быць сабой, як ластаўцы у палёце.
*Як водсвету агню на **ТОНК'ІМ** лёдзе,*
Што у лютападзе, як лязо нажа
***Бл1шчыць** f, як матыль, /мкне душа*
Ягонай наталщца адзшотай,
И\бы агонь — апалаю лютотай...
Жыццё, шбыта ген1яльны верш,
*Кароткае. **іу** вершы гыжывеш,*
Як/ гь; нам, самотным, прысвячала,
Шбыта з неба зорку даставала,
Каб без цябе, застаўшыся адны,
*Праз ноч змагл'**1** дайсц\ мы да вясны.*
Дзе зразумець. што ластаука у палёце,
Як водсветы агню у крохкш лёдзе...

Л1СТАПАДЫ ЯЎГЕНИ ЯН1ШЧЫЦ

(20.11.1948 — 25.11.1988)

ад свайго першага лютапада
да першага верша пра мац/
праз першыя россыпы